

RACE VERSLAG ROVANIEMI 150 LAPPI / FINLAND

- Lees **HIER** het reisverslag tot aan de start op zaterdag 23 februari 2019.

EEN ERVARING-RIJKE, EEN ILLUSIE ARMER...

Ja hoe kom je tot zoiets..., hoe kom je bijvoorbeeld op het idee een ultra race te willen ervaren onder extreem koude omstandigheden. Uiteraard heeft de geschiedenis hierin altijd het grootste aandeel, dat wat je hebt ervaren, in dit geval tijdens diverse wedstrijden, vraagt onbewust al snel om méér! Tevens het volgen van soortgenoten brengt het brein zo nu en dan op het smeden van niet alledaagse uitdagingen. Een van die personen is voor mij Hans Coolen, een gezellige Bourgondiër met Belgisch paspoort en een zeer prettige manier van zichzelf zijn. We hebben elkaar voor het in eerst ontmoet in maart 2016.

Als training werd ik door Michiel Panhuyzen gevraagd, een week nadat hij mij benaderd had om samen de PTL te gaan doen, even deel te nemen aan een nieuwe race in België, de Legends Trail, een rondje over 250 kilometer afzien in de Ardennen.

Wie verzint dat? Twee 'zielen' uit België met beide een fascinatie voor een race in de UK, SPINE RACE genaamd. Door deze gedeelde interesse 'dachten' ze iets dergelijks ook wel in de Ardennen te kunnen organiseren, en wat denk je, dat is ze gelukt, en hoe! 2016 was dat alweer, hun spelletje heet de Legends Trail, inmiddels na editie 1 een zeer bekende in het Wereldje van de ultra atleten maar ook ver daarbuiten.

Legends Trails

Legends Trails 2016

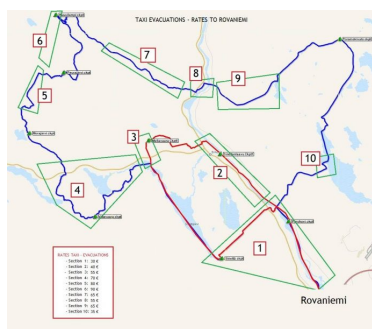
Legends Trails 2016 @uilekiek @MIG

Goede training en

ervaring zei Mig om tot elkaar te komen en zo door een aantal voorbereidende acties als hecht team te kunnen in augustus later dat jaar in Chamonix. Voor de nieuwkomers; Michiel verloor al na ongeveer 10 minuten lopen het geduld omdat dezegene liep te pielen met z'n backpack, ik moest namelijk even halthouden om deze te fatsoeneren, en Panhuyzen..., die zag ik inderdaad wel weer, maar dat was aan de finish, 248 kilometer verder en dus 'solo' mijn eigen weg gekozen. Een super start om zo te wennen aan je loopmaatje voor zo'n helle tocht als de PTL.

Door alleen verder te navigeren kwam ik later in de race bij Hans te lopen en hebben we tijdens die barre sneeuw editie 2016 elkaar en twee andere gevonden (Geert dewit en Tom Toye) om samen verbond te sluiten tijdens de race en hierdoor weten te finishen.

Hans en nog twee vrienden Pascal Poulain en Theo Leroy hebben in 2018 ook de genoemde SPINE RACE gelopen welke ikzelf mocht finishen als 1e Nederlanders sinds het bestaan van deze 'Barre Tocht' van Edale UK naar Kirk Yetholm in Schotland.

Ergens 2^e helft 2018 kreeg op het netvlies hun wens om deel te nemen aan een Arctic Winter Race in de woonplaats van de Kerstman, Rovaniemi in het Finse Lapland. 150 kilometer puur Ultra genot onder extreem koude winter

omstandigheden, wie wil dat nou niet? Het leest vast als een zin met humoristische ondertoon maar ken je de plaatjes van deze regio? Rendieren, Sneeuwscooters, Sledhonden, IJsvissen en de Aurora, het Noorderlicht wat verschijnt boven het adembenemende sneeuw landschap, gelijkend alsof het bestrooid is met poedersuiker.

Enfin, weegschaal wat ik ben, wikken en wegen, wel, niet, wel, niet en uiteindelijk ingeschreven een uur nadat inschrijving gesloten was. Dat was zaterdagavond 15 december j.l. Ticket zoeken (AMS-ROV) was met een tussenstop in hoofdstad Helsinki gevlogen door FINNAIR de meest ideale luchvaart maatschappij naar deze desolate omgeving. Wel gekozen voor een paar uur extra wachten voor de verbindende vlucht naar Rovaniemi om zo in aanmerking te komen voor het lagere tarief 😊 De prijzen in Finland liegen er niet om en een betaalbare acco boeken voor één persoon was dan ook een behoorlijke zoektocht, maar airbnb bracht de oplossing.

Ready to start! Omdat we streng zijn toegesproken tijdens de briefing is het zaak ons op tijd te melden bij de accreditatie voor de eerste twee handtekeningen in de serie die je plaatst bij aankomst en vertrek van een checkpoint. Tussen 8:00 – 8:30 uur, ben je te laat moet je wachten tot na de start en ontvang je 2,5 uur penalty time! Iedereen zien vertrekken tijdens de start en zelf nog wachten alvorens je een krabbel mag zetten is natuurlijk niet ideaal dus we zijn op tijd. Groot aangegeven routing voor check-in is er niet of nauwelijks. Op het allerlaatst bespeur ik een A4 tje met het logo van de race, en zie ik tientallen Fat Bikes geparkeerd staan, mensen wat hebben sommigen van deze knapen hun tweewieler uitgedost met materialen, stoer om te zien maar een hel om door de vochtige sneeuw te duwen zal al vrij snel blijken.

Zoals bij elke race voor de start wat nerveuze trekjes bij de deelnemers, het checken nogmaals van materialen en de uitrusting voor de meeste lopers is met pulka, dus onwennig voor een eerste keer, hoe trekt het gewicht, zit de heupgordel comfortabel en is het gewicht goed verdeeld? Ook hier vinden we snel antwoord op 😊 Na handtekeningen en het ontmoeten van Hans, Theo en Pascal begeven wij ons op (glad) ijs van de **Ounasjoki** rivier, gelegen voor het **Pike Science Centre**, het Fins wetenschapscentrum waar start- en finish zijn gehuisvest.

Start ROVI50 2019

Geen hordes toegestroomde toeschouwers, geen toeters en bellen. Op ongeveer 150 meter vanaf de oever is de startboog in het ijs geboord met als achtergrond het decor van de **Jatkankynttilä** brug. Zoals de Finse taal zich doet aanhoren is uiteraard ook de schrijfwijze van een onnavolgbare grammatica. Niet te lezen en onderweg zullen we dan ook diverse bewegwijzering absoluut niet kunnen ontleden.

Finse Bewegwijzing

Racedirector Alex Casanovas geeft vanaf een kwartier voor de start aan nog 15 – 10 – 5 minuten en Gó, we starten exact 9:00 uur lokale tijd. Voor het eerst in versnelde pas, de temperatuur ligt net onder het vriespunt en zal spoedig oplopen, het zal hierdoor zwaar en vochtige sneeuw worden is de verwachting. De pulka strak om de heup bevestigd, even wennen maar al snel kan ik het een plek geven, dit is de uitrusting, dit is het gewicht de balast en ik zal het ermee moeten doen de komende 149 kilometer.

Ounasjoki River

Het Finse leven is anders in alle zin, hier in Lapland alles ingericht op het koude klimaat. Waarneembaar aan de wegen vol sneeuw/ijs terwijl er gewoon wordt gereden en op het ijs zijn routes special ingericht voor sneeuwscooters die werkelijk als kamikaze over het ijs razen. Ook dit went al snel, ik haak even aan bij een Canadeze jongedame, zes keer is ze al aan de start verschenen, één keer gefinisht, dat geeft goede hoop. Op goed 10 kilometer **Porohovi** het eerste CP waar waarvoor we het ijs verlaten en op de oever twee handtekeningen moeten zetten om te mogen vervolgen. Een stralende zon zorgt voor beeldschone uitzichten en mooie luchten, anders dan wij kennen. Zou het dan toch, zien we mogelijk komende nacht het Noorderlicht, het lichtverschijnsel Aurora. We verlaten het meer voor een verbinding naar CP 2 **Sinettajarvi** op 10.3 km. Hier teken ik en direct door net als post 1, volg de over het algemeen de zichtbaar gemarkeerde route maar verzeker mijzelf ook frequent goed te navigeren middels GPS.

Voor het bereiken van het **Sinettarvi** meer maken we plots een afdaling door een dichtbebost gebied van zo'n 700 meter kriskras, kruip door sluip door, voor mij met de pulka even doffe ellende, de slee valt continu om, schraapt sneeuw van de zijkanten van de inmiddels ontstane geul, klaarblijkelijk heb ik geen rekening gehouden met het verdelen van gewicht. Met de hand de duffel bij de handgreep pakken en inmiddels badend in het zweet de tocht vervolgen. De lopers achter mij zwoegen zich ook een weg naar beneden maar je hoeft geen kenner te zijn om te observeren wie van de lopers dit spelletje al vaker heeft ervaren, en dus de nodige kennis heeft opgedaan. Per slot van rekening ben ik hier niet voor niets, juist om te leren van de elementen van de natuur, klimaat en wat het met je doet zo'n slee een dag of twee voort te slepen. De meegebrachte tas, een oud duffeltje van North Face uit de jaren '90 is niet waterdicht blijkt al snel, 'het gaat goed' zo denk ik bij mezelf. Voorbereiding is al de helft van alle successen die men kan behalen.

Beneden aangekomen voel ik dat mijn Primino ondershirt zijn werk naar behoren doet, bij deze temperaturen te warm en dus volle bak zweten. Knoop mn jas rond het middaguur dan ook onder de elastieken binders (spin). Deze binders (3 stuks) gebruik ik om de tas goed op de pulka te houden, idee wat bij mij zelf opkwam en ik moet zeggen het werkt top.

Het meer laat hier en daar water zien op het ijs, twee lopers in de buurt knopen hun sneeuwraketten onder omdat het mogelijk makkelijker voort zou bewegen. Ik begin er nog niet aan, het lukt mij in een behoorlijk tempo nog voorwaarts te komen en zo lang het niet noodzakelijk is laat ik de sneeuwschoenen voor wat het is. Al die tijd nog niets van mijn Belgische vrienden gezien, mogelijk halen ze mij wel in of ontmoeten we elkaar ergens de komende uren. De oversteek over de langgerekte witte massa is liefst 11 km, passeer de splitsing voor de 66 km afstand die hier het verste punt bereiken. Ben al op 34 kilometer en maak een steile klim de oever op, stop even kort om wat proviand uit m'n rugzak te pakken, bruin brood met kaas en salami en babbel hier wat met een deelnemer op langlauf latten, ook dat gaan niet vanzelf heb ik de afgelopen uren kunnen beoordelen door vlak achter hem te lopen. Je zou toch zeggen dat het sneller glijdt op ruim 2 meter latten maar ook voor hem is de plakkerige sneeuw een zware kluit. Even later haakt Pascal Poulain aan, gezellig en prettig om samen de avond in te gaan.

De zon komt op rond 7:00 uur en net na de middag rond 14:00 uur gaat de zon onder, opmerkelijk is wel dat de duisternis niet direct invalt. Positief dus voor ons omdat we hierdoor voor deze regio veel langer daglicht genieten als verwacht. Op CP3 **Vittavaara** (43.2 km) hebben we een korte stop, ik heb hier een pakje Noodles en sop hier mijn brood in, erg smakelijk en voldoende energie om de avond in te gaan. We pakken onze hoofdlampjes en checken ons 'rode' veiligheidslampjes die we verplicht achter op onze rugzak moeten dragen in de nacht. Max 10 minuten zijn verstreken, bedanken hier de crew en we vervolgen alweer het parcours, even stilstaan koelt enorm af en besluit dan ook mijn jas weer aan te trekken. Hoe bizar, waar het hier normaliter ruim -25 graden is loop ik de hele dag zonder jas, een primino en een fleece zijn meer dan voldoende om warm te blijven.

De paden zijn de afgelopen week door stormachtige wind volledig vol gewaaid waardoor er geen geprepareerde paden voor ons liggen, sterker het hele parcours is puur bikkelen geblazen en bij iedere stap die we zetten zakken we een paar centimeter in aanzuigende sneeuw en gaat de pulka alsmaar stroever vooruit. Ik had de stille hoop dat in de nacht de temperatuur zou dalen maar juist vannacht blijft het rond het vriespunt. Gedurende deze tochten lukt het mij normaliter om dingen 'UIT' te zetten, pijn, zeuren, klagen en nog veel meer negatieve menselijke

trekjes die er toe doen om je uit de race te houden, echter dit sleetje krijg ik niet UIT, bij ieder stap trekt de ballast in je heup niet pijnlijk maar enorm zwaar.

Pascal en ik onderhouden elkaar zo nu en dan met praten maar vooral in straf tempo elkaar in stilte volgen, naast elkaar lopen is namelijk geen optie. Tussentijds bel ik met een van onze Cairnteamleden Michelle, vaste prik om even een tussenstandje door te geven. En vrouwlief Myanou. Zij kan mij mooi direct even informeren over de status van Hans en Theo door de tracking te raadplegen. Zij lopen niet meer samen en ik begrijp dat Hans op een kleine 3 kilometer van ons vandaan is. Dus in CP 6 **Kuusilampi** op 78 kilometer zal hij bij ons aansluiten. Deze CP is de enige die in een soort hutjes ingericht is, kampvuur aan en we kunnen er heerlijk even zitten en bijkomen. De droogte in de lucht heeft grip op mijn neusslijmvliezen, moet hierdoor vaak snuiten en rochelen, hierdoor is mn keel ook aangetast en krijg ik heen hap door m'n strot. Ik moet eten weet ik om in de race te blijven. Werkelijk kokhalzend werk ik een zakje Adventure food weg. Begin slapjes te worden, we zijn inmiddels ruim 15 uur onderweg dus logisch. Mn schoenen zijn weer zeikenat, maar goed dat ik *Sealskinz* heb aangedaan. Alleen merk ik dat mn sokken ook nat zijn. Grote fout is dat ik de sokken niet uittrek maar mijn voeten droog tegen de haard. Hans arriveert inderdaad een half uur na ons op dez post, hierdoor nemen Pascal en ik het ervan, een half uurtje extra zodat we samen verder kunnen en Hans de tijd heeft even uit te rusten en iets te eten.

Rond 01:30 uur zal het zijn geweest dat we **Kuusilampi** verlaten en de langste afstand moeten overbruggen tijdens deze race naar **Toramokivalo** op 78 kilometer. We rekenen een dikke 7 uur dus tegen het krieken van de dag zijn we bij CP 7. Hoogteverschillen toch wel aanwezig, in dit traject tussen 75 en 250 meter in dit traject. De vermoeidheid speelt ons zo langzamerhand parten en we kijken uit naar het daglicht maar het laat lang op zich wachten. Slaapwandeland arriveer we op km punt 114 bij CP 7.

Een gezellig uitspanning, wigwam, haardvuur en Finse vrijwilligers die helaas geen woord Engels spreken. Hier eten we allen nog iets uit eigen rantsoen, het gevoel is goed, we hoeven nog maar 35 kilometer tot de finish. De komende 20 kilometer zijn vooral klimmen en nu en dan wat dalen, geen moment loopt het hier vlak, we steken nog een meer over en jawel we krijgen regen. Even twijfel maar we stoppen en hijsen ons in rap temp in een regenpak. Het regent niet lang maar voldoende om doorweekt te geraken. We bereiken de 2° keer CP **Porohovi**, zetten nog een keer onze handtekening bij deze vriendelijke post en vervolgen de laatste 10 kilometer retour die we gisterenochtend ook heen zijn gelopen. De enorme ijsmassa van de rivier is een machtig gezicht, je bent er nauwelijks mee bezig continu op ijs te lopen. Mede door veel gemotoriseerd verkeer in de vorm van sneeuwscooters denk je eerder aan een wegennet, hier is het wegennet op het ijs, in de winter zeker de kortste weg naar de overkant, het brengt eigenlijk de hele bevolking dichter bij elkaar.

Het ijs, de sneeuw erbovenop is echt tergend zwaar geworden om nog enigszins tempo te houden. Dat zit er dus ook gewoon niet meer in, maar we gaan finishen en dat is waar we voor gekomen zijn. Echt euforisch voel ik mij die laatste kilometers niet, is het de afstand? Relatief kort voor onze bezigheden of is het toch voor mij de teleurstelling van de weersinvloeden de afgelopen dagen. Deze tocht is nu helaas een andere ervaring dan waarvoor ik heb ingeschreven. Natuurlijk trots dat we het alle vier hebben geslecht maar de droom blijft bestaan; dergelijke race te ervaren in 'barre' koude omstandigheden in een met poedersuiker bestrooid arctisch landschap.

Rovaniemi lijkt nog uren te duren. Door in het oneindige over het ijs te turen naar de horizon om de Finish in beeld te krijgen. Na ruim twee uur ontwaar ik de contouren van de **Jatkankynttilä** brug, eind in zicht! Aangekomen aan de oevers van Rovaniemi nabij het Pilke Pike Centre wacht ik even op mijn Belgische companen Pascal en Hans om samen te finishen. Echter zie ik dat de Fransman *Frederic Jaubert* zich juist net voor het duo heeft genesteld, we hebben deze deelnemer de hele race achter ons gehouden, dat wil ik op de Finish ook maar even zo blijven organiseren, sorry Hans, sorry Pascal 😊

Ik klauter de steile oever omhoog, geen groots ontvangst van supporters, rendieren en/ of de kerstman die hierop nog geen kilometer afstand vandaan woont. Ik verhoog met alle overige krachten mijn snelheid om in ieder geval de Fransman voor te blijven. Je finisht daadwerkelijk door compleet met pulka de deurpost te passeren van de start- finish ruimte. Hier applaus van de wedstrijdorganisatie en de felicitaties van Alex Casanovas de race directeur. In 32 uur en 11 minuten heb ik de ROVANIEMI 150 editie van 2019 geslecht, blij en een kleine 10 minuten later verwelkom ik mijn Belgische loopvrienden en schieten we nog een paar stoere finishfoto's. Ook Theo is nog in de race laten we ons vertellen, hij zal een uurtje of drie later arriveren.

Een schitterende persoonlijke medaille is onze trofee. Erg blij mee met dit stukje natuur. Alex verteld trots dat het handwerk betreft, gemaakt van hout uit de oevers van de rivier, gebrandmerkt door een bevriende kunstenares uit **Porohovi** en alle medailles zijn voorzien van naam van de deelnemer. Met gepaste trots laten wij de medaille om ons nek hangen en is het fotomomentje voor de vlag van de ROVANIEMI 150 een feit. Dank voor de organisatie!

Deze race wilde ik graag ervaren i.v.m. de koude training. Een ultra uitgerust met pulka is een geheel nieuwe loop ervaring en het volharden tijdens extreem koude omstandigheden een extra dimensie, althans dat zou het moeten zijn. Voor het eerst in de geschiedenis ervaren de Lappen een temperatuur verhoging van 25 tot zelfs op sommige plaatsen 35 graden binnen één etmaal, ongelofelijk maar waar. Ik heb even de vrieskou van minus 22 graden mogen ervaren bij aankomst, dat was absoluut een element extra geworden waarvoor we eigenlijk toch weer een soortgelijke race zullen moeten ervaren.

Velen zijn lyrisch over de organisatie. Voor mij, en mogelijk kritisch door zelf evenementen te organiseren, was het van een matig niveau. Kosten €315,- maar exact waarvoor? Voor het markeren? Voor de inzet van verzorgingsposten, waar alleen water verkrijgbaar is? Voor de verkeersregelaars? Betreft het dure kosten aan vergunning in Lapland? Hoe dan ook, voor dit bedrag verwacht ik meer dan nu te hebben ontvangen. Deelnemen aan de Rovaniemi300 is nu mogelijk als Finisher op de 150. Echter €450,- betalen voor dezelfde opzet, ik zal niet snel om zijn zeg ik nu. Sterker de tweede helft is dan geheel zonder CP's en dus zelfs geen warm water en niet gemarkeerd. Dat laatste kan ik mij in vinden maar om het allemaal nog Spartaanser te maken dan het al is, voor mij niet een extra stimulans om aan te haken.

Speciale dank wederom aan mijn thuisfront voor de support deze uitdaging weer aan te kunnen gaan.

Stef & Tim dankjulliewel, importeur en vertegenwoordigers MONTANE BELGIE NEDERLAND voor het feit ik als ambassadeur voor dit merk mag publiceren, testen en dus profiteer van een unieke mogelijkheid om een KIT lijst samen te stellen waar het gaat om functionele kleding van trailrunning, ultra's tot expeditie gerichte races.

Hans, Pascal en Theo voor de gezelligheid en het samen beleven van dit avontuur.

KOSTEN:

Ticket (return) AMS – HEL > HEL – ROV €335

Taxibus Airport > appartement in centrum Rovaniemi €10

Appartement airbnb ongeveer €35 p.p.p.n.

Inschrijving ROV150 €315 (Fee 2019)

MATERIALEN & KLEDING:

Huren Pulka: €35 via organisatie

Huren Sneeuwschoenen: €50 via organisatie

Schoenen: HOKA TOR

Ondergoed: Montane Primino base layer 140 Long Johns | Primino 140 Zip Neck | Primino 140 boxer

Broek: Skyline Pants Montane | Power Up Pro Pants Montane

Jas: Sabretooth Jacket Montane

Regenpak: AJAX jas en broek Montane

Handschoenen: Primino 140 Glove | Vortex Glove | Symphony Modular (augustus 2019)

Sokken: Sealskinz Waterproof | Sealskins Thermal Liner socks

Shirts: Allez Micro Hoodie Montane | Iridium Hybrid Pull on Montane

Gezichtsbescherming: Montane Primino Balaclava | gezichts masker

Voeding: Diverse maaltijden 'Adventure Food' | Energie repen | Snickers | Brood belegd met kaas en salami | Noodle soep | Koffie | Magnesium | Vitamine tabletten | Havermout

Gelezen? Dank voor jouw interesse, en weet, je kan mij/ons altijd mailen voor vragen, delen van ervaring of wat dan ook. info@cairnadventures.nl

Robin Kinsbergen @uilekiek @cairntrails

#rovaniemi150 #Lappi #Finland #arcticwinterrace #winterultra #lapland #raceverslag

Wooden Medal Personalized

Ondanks of juist vanwege het dragen van waterdichte sokken op het nippertje voor overgang > Trench Foot.

PS: DEELNEMERS LEGENDS TRAILS 2019 WELKE VRIJDAG 1 MAART VAN START GAAT; JULLIE ALLEN HEEL VEEL SUCCES TIJDENS DEZE OGENSCHIJNLIJKE ZOMERSE EDITIE!

[Privacy verklaring](#)

[Voorwaarden](#)

[Nieuwsbrief](#)

[Reisvoorwaarden](#)

[Reisgarantie](#)

